

מסכת חגיגה דף כה.• משנה כד:-כה. חומר בתרומה...

תרומה	קדש
<p>אינם נאמנין על טהרת התרומה אלא בשעת הגיתות והבדים, שהכל מטהרין את כליהם. עברו הגיתות והבדים והביאו לו חבית של יין של תרומה, לא יקבלנה ממנו, אבל מניחה לגת הבאה.</p>	<p>נאמנין עמי הארץ על טהרת היין והשמן של קדש, אם הקדישוהו למזבח בשעת הגיתות והבדים, נאמנים על שמירתן כל ימות השנה.</p>
<p>ואם אמר לו הפרשתי לתוכה רביעית קדש, נאמן, דמיגו דנאמן אקדש, נאמן אתרומה. כדי יין וכדי שמן המדומעות, נאמנין עליהם בשעת הגיתות והבדים, וקודם לגיתות שבעים יום.</p>	

• גמרא כה.

תירוצ	קושית הגמ'
<p>ריש לקיש - מפני שרצועה של כותים (ארץ העמים) מפסקת בין גליל ליהודה, וירושלים ביהודה היא, וא"א להביאן לירושלים בטהרה, לפי שגזרו חכמים טומאה על ארץ העמים.</p>	<p>במשנה נאמר "שביהודה נאמנים על טהרת יין ושמן", וקשה מאי טעמא ביהודה אין בגליל לא?</p>
<p>הא מני רבי היא, דאמר אהל זרוק לאו שמיה אהל, דתניא הנכנס לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל, רבי מטמא ור' יוסי בר' יהדה מטהר.</p>	<p>ונתיב בשידה תיבה ומגדל?</p>
<p>רבי אליעזר - יש ברייתא שאין הקדש ניצל בצמיד פתיל.</p>	<p>וליינותו בכלי חרס המוקף צמיד פתיל?</p>
<p>לא, הדיוק הוא הא מים שאין מקודשים (שלא ניתן האפר עליהם עדיין) ניצולין בצמיד פתיל, ולעולם אין הקדש ניצל.</p>	<p>והתניא אין חטאת (מי אפר פרה) ניצלת בצמיד פתיל, מאי לאו הא קדש ניצל?</p>
<p>אה"נ היו מניחין בגליל, ואפ"ה היו מטהרין יין ושמן, שמה יבא אליהו ויראה להן שביל בה שאינו מארץ העמים.</p>	<p>והאמר עולא שהחברים היו מטהרין יין ושמן למזבח בגליל, ואי רצועה מפסקת, למה מטהרין?</p>

מסכת חגיגה דף כה.

- **ברייתא** - עם הארץ שבא לגמור זיתיו, ישייר קופה אחת לצורך תרומותיו, ויתננה לעני הכהן, ויראנה שלא הוכשרו הזיתים, והכהן יעשנה בטהרה, אלמא בשעת הגיתות והבדין, אין נאמנין.

ורמינהו - הגומר זיתיו, ישייר קופה אחת ויתננה לעני כהן	משנה - ובשעת הגיתות, נאמנין עמי הארץ על התרומה	סתירה משנה עם הברייתא
אינן נאמנין אפילו בשעת הגיתות	נאמנין עמי הארץ בשעת הגיתות	אלמא
באפלי, שכבר עבר זמן הגיתות לרובא דעמלא קאמר דלא מהימן	בחרפי נאמן	רב נחמן
בגליל	ביהודה	רב יוסף
עבר הירדן והגליל הרי הן כיהודה, נאמנין על היין בשעת היין, ועל השמן בשעת השמן, אבל לא על היין בשעת השמן, ולא על השמן בשעת היין.		איתיביה אביי
אלא מחררתא כדשנינן מעיקרא כרב נחמן ולא כרב יוסף		

מסכת חגיגה דף כה

משנה כד: - עברו הגיתות והבדים והביאו לו חבית של יין של תרומה,

לא יקבלנה ממנו, אבל מניחה לגת הבאה.

גמרא כה. - בעי מיניה מרב ששת - עבר וקיבלה מהו שיניחנה לגת הבאה?

אמר להו, תניתוה, חבר ועם הארץ שירשו את אביהם עם הארץ,

יכול לומר לו, טול אתה חטין שבמקום פלוני, ואני חטין שבמקום פלוני, טול אתה יין.....

אבל לא יאמר לו טול אתה לח ואני יבש, טול אתה חטין ואני שעורים.

ותני עלה, אותו חבר שורף הלח ומניח את היבש.

ראיה של רב ששת - ואם יכול להניחנה לגת הבאה, אמאי לא יניחנה לגת הבאה?

אינה ראיה - הטעם שלא יניחנה לגת הבאה, דמיירי בדבר שאין לו גת, כגון שכר תמרים (והאי שורף לשון איבוד

הוא). ואין לומר שיניחנו לרגל, שטומאת עם הארץ אינה ברגל, וימכרנה, דמיירי בדבר שאינו משתמר לרגל.

- **בענין הברייתא הנ"ל, החבר יכול לומר לאחיו עם הארץ, טול אתה חטין במקום פלוני שיודע בהן שהוכשרו, ואני אטול חטים במקום פלוני שיודע בהן שלא הוכשרו, דכיון דחד מינא הן, אמרינן יש ברירה שאלו הן חלקו של זה ואלו הן חלקו של זה,**
- **אבל בשני מינין אין לומר ברירה, דכשמת אביהן, נפל חלק לזה וחלק לזה בכל המינים, ונמצא חבר זה מחליפה לו, ועובר על "לפני עור לא תתן מכשול", ולכן אותו חבר שורף את הלח ומניח את היבש.**
- **זה שנאמר שורף את הלח, אם כהן הוא, ויש שמן לתרומה, מדליקו לנירות.**

מסכת חגיגה דף כה:

משנה כד: - ואם אמר הפרשתי לתוכה רביעית קדש, נאמן.
גמרא כה: - תנן התם מודים בית שמאי ובית הלל שבודקין לעושי פסח, ואין בודקין לאוכלי תרומה.
מאי בודקין? רב יהודה אמר שמואל - מנפח אדם בבית הפרס והולך. ר' חייא בר אבא משמיה דעולא - בית הפרס שנדש ברגל, טהור, וזו היא בדיקתו, בודק אם נידש או לא נידש.
איבעיא להו בדק לפסחו, מהו שיאכל בתרומתו? עולא - בדק לפסחו, מותר לאכול בתרומתו. רבה בר עולא - בדק לפסחו, אסור לאכול בתרומתו.
ההוא סבא הביא ראיה ממשנתנו כעולא דאם אמר הפרשתי לתוכה רביעית קדש, נאמן, מדמהימן אפסח, מהימן נמי אתרומה, הכא נמי מדמיהמן אפסח, מהימן נמי אתרומה.

- **היה הולך לעשות פסחו, ובית הפרס של שדה שנחרש בו קבר מפסיקו, בודקו בנפיחה, ואם יש עצם כשעורה, רואהו ונשמט ממנו, ועצם כשעורה אינו מטמא באהל אלא במגע ובמשא, לפיכך בודק בנפיחה שלא יסיטנו ברגלו.**
- **מודים בית שמאי ובית הלל שסומכים על הבדיקה לעושי פסח, דלא העמידו דבריהן במקום כרת, שהרי המבטל את מצות הפסח חייב כרת, ולכן הקילו לסמוך על הבדיקה.**
- **ואין סומכין על הבדיקה לאוכלי תרומה, דכיון דאין זמן קבוע לאכילה, ימתין שבעה ימים, ויזה שלישי ושביעי ויטבול, ולכן לא ראו חכמים צורך להקל להם, ואדרבה העמידו דבריהן במקום מיתה בידי שמים, ואמרו שאין לסמוך על בדיקת בית הפרס, כדי שלא יבא לידי אכילת תרומה בטומאה ויתחייב מיתה.**
- **הטעם שאמרינן מיגו דמהימן אקדש, מהימן נמי אתרומה, משום שגנאי הוא למזבח שתהא תרומה המחוברת לו בחזקת טומאה, והקדש יקרב למזבח.**

מסכת חגיגה דף כה:

<p align="center">משנה כד:-כה. - כדי יין וכדי שמן המדומעות, נאמנין עליהם בשעת הגיתות והבדים, וקודם לגיתות שבעים יום.</p>
<p align="center">גמרא כה: - תנא אין נאמנים לא על הקנקנים ולא על התרומה.</p>
<p align="center">קושית הגמ' - קנקנים דמאי?</p>
<p align="center">אי קנקנים דקדש, מיגו דמהימן אקדש, מהימן נמי אקנקנים?</p>
<p align="center">אלא קנקנים דתרומה, פשיטא, השתא אתרומה לא מהימן, אקנקנים מהימן??!!</p>
<p align="center">תירוץ הגמ' - בריקנים דקדש בכל ימות השנה, ובמלאים דתרומה בשעת הגיתות.</p>
<p align="center">דהיינו בקדש אין חילוק בין שעת הגיתות לשאר ימות השנה, ובאה הברייתא ללמדנו שאע"פ שבזמן שהיה קדש בקנקנים היה ע"ה נאמן גם על טהרת קנקנים, מכל מקום לאחר שעירה מהם את הקדש, שוב אינו נאמן על טהרתם.</p>
<p align="center">ובתרומה, אע"פ שחכמים האמינו לע"ה על טהרת תרומתו בשעת הגיתות מפני הפסד כהנים חבירים דנמצאת מפסידן מרוב תרומות ארץ ישראל, באה ברייתא ללמדנו שעל הקנקנים לא האמינום, ואין הכהנים חבירים מקבלין מהן הקנקנים עם התרומה, אלא מערין אותה לכליהן.</p>
<p align="center">קושית הגמ' - משנתינו כדי יין וכדי שמן המדומעות - מאי לאו מדומעות דתרומה, שהוי טבל, וטבל שלא נתקן מדומע בתרומה, וקתני נאמן אכדין?</p>
<p align="center">אמרי דבי ר' חייא - מדומעות דקדש, שמטהר את טבלו ליטול ממנו נסכים, דאיכא חולין וקדש ותרומה, דמיגו דמהימן אקדש, מהימן נמי אתרומה וקנקנים, שגנאי לקדש שיהו הקנקנים שעירוהו מהן בחזקת טומאה, והוא קרב.</p>

- אביי - זה דקתני שנאמנין קודם לגיתות שבעים יום, ש"מ שדינא הוא שעל האריס מוטל החיוב לטרוח ולהכין את הקנקנים שבעים יום לפני זמן הגיתות.

מסכת חגיגה דף כה:

• משנה

<p>מודיעים שם כרך רחוק מירושלים ט"ו מיל. נאמנין קדרין עמי הארץ ליקח מהן כלי חרס הדקין כגון קדרות כוסות וקיתונות, שא"א בלא הם, ובירושלים אין עושין כבשונות מפני העשן.. ולפיכך האמינום, שאין גוזרין גזירה על הצבור שאין רוב הצבור יכולין לעמוד בה.</p>	<p>מן המודיעין ולפנים, נאמנין על כלי חרס, מן המודיעין ולחוץ, אין נאמנין.</p>
<p>מי שהביאן למודיעים, האמינוהו, לפי שא"א, אבל אם מסרן ליד קדר עם הארץ היושב במודיעים או לפנים, לא האמינוהו.</p>	<p>כיצד? הקדר שהוא מוכר קדרות, נכנס לפנים מן המודיעין, הוא הקדר,</p>
<p>ועל אותן הקדרות שהביא הוא, האמינוהו, ולא לצרף עמהן קדרות של קדר אחר היושב במודיעים.</p>	<p>והן הקדרות,</p>
<p>חברים שראוהו שהביאן, נאמן הקדר אצלן, ולא אצל לוקחין אחרים.</p>	<p>והן הלוקחין, נאמן,</p>
<p>יצא מן המודיעין לשוב לאחוריו, אינו נאמן.</p>	<p>יצא, אינו נאמן.</p>
<p>הלכה זו דוקא לקודש, אבל לתרומה אינם נאמנים, וצריך לקנות מקדר חבר.</p>	

*If you would like the shakla vetarya summaries emailed directly to you (before it is posted on the website),
or to give feedback, please email blumenfeldyaakov@gmail.com.*